

Hilâfet ve Diktatörlük

Partili Cumhurbaşkanlıđý

ya da başkanlık düzenine geçip için yapılacak halk oylamasý için geri sayým başladı. Türkiye, küresel sömürgeciliđin hedefi olup durumdadır. Dini, etnik ve mezhep temelinde oluřturulmuş terör örgütleri ile mücadele edilirken, siyasi temelde bir bölünmeye ne gerek vardı ?

Önümüzdeki

aylarda evetçilerin ve hayırcýların çatýpmasına fazlasıyla şahit olacađız. Bu çatýpmada yürütülecek propogandanýn ana çizgi yavaş yavaş ortaya çıkmaktadır. Yandaş yazarlardan Abdurrahman Dilipak, Kanada'da katýldýđ bir oturumda, Cumhurbaşkaný Erdoğan'ın başkan seçilmesi durumunda "hâlife" olacađýný ve saraydaki odalarda "hilâfet temsilcilikleri" açýlacađýný söyledi. Karşı taraftan ise C.H.P. Genel Başkan Yardımcısı Tezcan, anayasa deđiřikliđi için "21'inci yüzyýlın Türkiyesini diktatörlere teslim etmeyelim. Bu teklif ben de Cumhurbaşkaný olsam, beni de diktatör yapar" dedi.

Anlaşılan

o ki, yandaş kesim "hilâfet" özlemi taşıyan dinci kitle üzerine, karşı kesim ise "dikta" korkusu yapayan laik kitleler üzerine oynayarak seçim propogandasýný sürdürecektir. Bu tartışmalar tek parti düzeni kuruluyor ya da daha hızlı karar almamız gerekiyor savları kullanılarak geniletilmektedir. Peki diktatörlük ya da hilâfet ne anlama gelmektedir ?

Günümüzde

diktatörlük, muhâlefe

partileri yasaklayan, ifade özgürlüğünü engelleyen ve seçimin olmadýđ ya da seçimin tek parti içinde yapıldýđ düzenlere denir. Türkiye'de diktatörlüğün olduğunu iddia etmek aşırı bir yakıptırma olur. Türkiye'de seçim vardır, hiç bir ülkede olmadýđ kadar parti vardır. Sosyal medya kullanımı açıktır, muhâlif ve tarafsız kanallar ve dergiler vardır. Evet bazı kanallar kapatılmıştır ama bu kapatılan kanalların FETÖ ve PKK bağlantısı göz önüne alınmalıdır. Hiçbir demokratik ülkede bu tür kanalların var olmayacađýnýn altını çizmemiz gerekir. Amerika'da El Kaide kanalı ya da Teksas ayrılıkçıların kanalı olmayacağ gibi Türkiye'de bu tür kanalların var olması, bağtan yapılmış bir hataydı.

Siyâsiler, "diktatör" sözünü kullanırken çok dikkatli

olmalıdır. Başkanlık anayasasına karşı olalım ve muhâlefe edelim ama bunu yaparken sözlerimizi seçerek kullanmak zorundayız. Çünkü "diktatörlük" sözü, Batı ülkelerinin hedefindeki ülkelere karşı kullandýđ yıkıcı bir silahtır.

Saddam

Hüseyin'e diktatör demişlerdir, Batı toplumlarında bu algı üzerinden kamuoyu oluşturuldu ve toplumlara Saddam nefreti salındı. Hatta Saddam'ın Hitler'in gizli çocuğu olduğu yolunda saftalar yayıldı. Sonrasında yapanlar malum. Irak'a sözüm ona demokrasi getirdiler.

Demokrasi adına gelen; katliamlar, kaynaklara el konulması, yağmalama ve ülkenin bölünmesidir. Aynı yöntemi Kaddafi için uygulamışlardır. Kaddafi'nin özel yapamına kadar iftirâlar atılmıştır. Ertesinde olan olmuştur, Libya üçe bölünmüş, kaynaklarına hatta yurtdışındaki paralarına demokrasi getirme faturası olarak el konulmuştur. Pimdi ise günde onlarca kişi birbirini öldürmektedir ama haber bile yapılmamaktadır. Ba'dat'ın simgelerinden olan Saddam heykeli yıkan Kadim Berif Hasan al-Jaburi'nin olaydan 13 yıl sonra dediklerinden tüm halkımız ders almalıdır, "Acı ve utanç hissediyorum. Kendime soruyorum, neden o heykeli yıktım? Onu geri kaldırırsın ve tekrar dikerdim. Ama beni öldürürler diye korkuyorum. Bir Saddam gitti ama pimdi binlercesi geldi" demektir.

Bu haberi

okuyunca Atatürk'ün şu sözleri aklıma geldi :

"...Oysa

güç ve kuvvet, Türkiye'de ve Türkiye halkında olan gelirse cevherine, zehirli ve yakıcı bir sıvı katılmıştır. Bunun etkisi altında kalarak, milletin en çok da yöneticilerin artık durumu düzeltmek, hayat bulmak, insan olmak için, mutlaka Avrupa'dan nasihat almak, bütün işleri Avrupa'nın emellerine uygun yürütmek, bütün dersleri Avrupa'dan almak gibi birtakım zihniyetler ortaya çıkmıştır. Oysa hangi istiklâl vardır ki yabancıların nasihatleriyle, yabancıların planlarıyla yükselebilirsin? Tarih böyle bir olay kaydetmemiştir. Tarihte, böyle bir olay yaratmaya kalkışanlar, zehirli sonuçlarla karşılaşmışlardır. İşte Türkiye de, bu yanlış zihniyetle sakat olan bazı yöneticiler yüzünden, her saat, her gün, her yüzyıl, biraz daha çok gerilemiş, daha çok düşmüştür.

Evet

Atatürk'ün bu saptaması o kadar doğrudur ki... Bir kişi Avrupa'nın emellerine uyuyorsa el üstünde tutulur. Çıkarlarına karşı işler yapıyorsa diktatör olur. Bu bağlamda Suudi Arabistan, Katar ve Kuveyt gibi demokrasinin adı olmayan ülkelerin peyhlerine diktatör denmez. Fakat yabancılarla kaynaklarının devretmeyen ve sömürgeci beyazların elindeki toprakları alıp, o toprakların gerçek sahibi olan halkına dağıtan Zimbabve Devlet Başkanı Robert Mugabe'e diktatör denir. Bir başka örnek olarak Eritre Devlet Başkanı Isaias Afeverki gösterebilir. Afeverki, Çin ve Rusya ile yakınlaşması sonucunda diktatör olarak yaftalanmaya başlanmıştır.

Benzer

bir durum Erdoğan için de söz konusudur. Avrupa basını 2013 yılına kadar Erdoğan'ı göklere çıkarırken, FETÖ, PKK ve oluşturulmak istenilen PKK-ABD koridoruna karşı mücadeleye girilmesi ve Rusya ile yakınlaşmamız sonucunda;

Erdoğan, kötü adam olmuştur. Erdoğan'ın Batı tarafından hedef alınması, onun bahsında Türkiye'nin hedef alınması anlamına gelmektedir. Bu sebeptir ki en az muhalefet kadar AKP de dikkatli olmalı ve halkı böylecek söylem ve eylemlerden kaçınmalıdır. Bu noktada halkı duygu olarak bölen bu anayasa değişikliğinden acilen vaz geçmelidir.

Hilâfeti

ele alırsak? Arapça'da "sonradan gelen" ya da "yerine geçen" anlamına gelen "hilâf"

sözünden türemiş bir sözcüktür. Hz. Muhammed'in ölümü sonrasında İslam Devleti'nin başına gelen gibi anlamında kullanılmıştır. Hz. Muhammed sonrası, dört halife dönemi yaşanmış ve daha sonra hilâfet Muaviye ile birlikte saltanata dönüşmüştür. Dini anlam yüklenen bu ünvan aslında tamamen siyasi bir makamdır. Çünkü peygamberler Allah tarafından seçilmiş biridir ve Allah tarafından seçilen birinin kullar tarafından atanan bir temsilcisi olamaz. Hilâfet ile güdülen asıl amaç, kitleleri din üzerinden daha kolay yönetebilmektir. Çünkü Allah'ın yer yüzündeki temsilcisi olarak peygamber kabul edilmiştir. Peygamberin temsilcisi olarak hâlifeyi ilan edilmek suretiyle, hâlife dolaylı yoldan Allah'ın temsilcisi ilan edilmektedir. Böylece, hâlifenin buyruklarına tanrısal değer yüklenmekte ve kitleleri harekete geçirmek kolaylaştırmaktadır.

Allah

katından olmayan bir yetkiyi, Allah adına bir kişinin kullanıyor olması aslen pıktır. Belki de sırf bu sebeptir ki, hilâfete sahip olan devletler gerilemiş ve yok olmuştur. Osmanlı Devleti her açıdan gelişmiş bir devlet iken hilâfetin gelmesi ile önce duraklamış, sonra gerileme başlamış ve sonunda da çökmüştür.

Ypte bu

sebeptir ki Atatürk bu tarihi saptamada bulunmuştur:

"Tarihimizin

en mutlu dönemi hükümdarımızın halife olmadıkları zamandır"

Hilâfet,

Dilipak'ın yaptığı gibi ucuz bir siyasi malzeme olarak kullanılacak bir kavram değildir. Bugün kitlelere evet oyu verdirmek için kullanılan bir söylem, yarın milletin başına bela olabilir. Küçük siyasi kaygılarla büyük sorunların tohumları ekilmemelidir. Unutulmamalıdır ki hilâfet özlemi tabii kimselerin İslam anlayışı, İslam'ın akılla, bilime ve gelişmeye en kapalı yorumlarından biridir. Hilâfet Osmanlı'sının içinde bulunduğu çürümüş yapıyı gören milli ve dindâr aydınlarımız Mehmet Akif Ersoy, sorunun çaresini bu dizelerinde belirtmiştir

:

Dođrudan
Dođruya Kur'an'dan Alıp Ýlhamý,

Asrýn
Ýdrakine Söyletmeliyiz Ýslam'ý

Türkiye,
Batý ittifákýndan kopmakta ve yeni çýkýp yollarý aramaktadır. Bu süreçte babýmýza
binbir bela salýnmýþken, en çok gereksinim duyduğumuz þey milli birlik ve toplumsal
dayanıþmadır. Bu nedenledir ki içinde bölünmelere yol açacak her türlü eylemden
kaçınmak, yapılması gereken milli fedakârlıklardandır.

18.1.2017

Kürþat
Yýlmaz